

Čovek se kao jedinka rađa sa samo određenim brojem nagona i refleksa, nehumanizovan, nekultivisan i nesocijalizovan. Čovek se rađa bez ikakvih znanja, navika i veština, bez sposobnosti govora i komunikacije i bez ikakve kulture i morala, ali se istovremeno rađa sa mogućnostima da se razvije više nego ijedna druga vrsta živih bića na planeti. Postepeno, živeći u ljudskoj sredini i učenjem u njoj, čovek stiče navike, znanja, osobine i načine ponašanja koje mu omogućavaju da živi u društvu i da postane osoba i ličnost. Sve to postiže se socijalizacijom.

Dve su grupe efekata socijalizacije:

formiranje za život u društvu i formiranje osobina i načina ponašanja i razvitak iz biološke jedinke u ličnost.

Socijalizacijom se formira ljudska ličnost, postepeno i putem socijalnog učenja.

Definisanje socijalizacije kao socijalnog učenja koje se ostvaruje putem interakcije sa drugima, ukazuje na postojanje određenih faktora putem kojih se ona ostvaruje, takozvanih agensa ili posrednika socijalizacije. Svaki član društva može biti agens socijalizacije, čak i kad nema nameru da deluje na određene oblike ponašanja, ali najčešće agense predstavljaju osobe koje svesno i namerno utiču na ponašanje drugih, a to su prvenstveno roditelji i nastavnici koji utiču na decu. Prenosnici društvenih shvatanja i normi su i različite društvene institucije, kao što su škola i sredstva masovnih komunikacija.

Na socijalizaciju deluju i faktori koji određuju i utiču na njen sadržaj i nazivaju se izvori socijalizacije.

Osnovni izvor socijalizacije je kultura, tačnije subkultura kojoj dete pripada. U delovanju kulture kao izvora socijalizacije najvažniju ulogu imaju društveni sistem i društvena struktura, koji su karakteristični za određenu kulturu.

Kontekstualni, organizacijski i strukturalni faktori koji utiču na socijalni život vaspitne zajednice uključuju: način na koji je fizičko okruženje uređeno i očuvano (koliko pripremljeno okruženje «vaspitava», utiče na socijalni, intelektualni i duhovni razvoj),

strategije kojim vaspitači/učitelji osiguravaju i raspoređuju vreme za socijalnu interakciju (češće stupanje u vršnjačku interakciju pojačava socijalni i kognitivni razvoj),

važnost igre kao konteksta socijalnog razvoja (u kojoj deca imaju kontrolu nad onim što se događa, a ritam igre određuju sami) i

važnost osmišljenih aktivnosti u kojima deca razvijaju umeća i dispozicije kroz aktivnosti koje su usmerene, ne na akademske nego na intelektualne ciljeve. Uz takve postavljene ciljeve i razvijene strategije iniciraju se dispozicije deteta da istražuje, ispituje, analizira, postavlja hipoteze, otkriva, predviđa, proverava svoje iskustvo u okruženju, samo ili s drugim u paru ili grupi.

Uloga vaspitača u razvoju socijalne kompetencije je zasnovana na nizu planiranih aktivnosti u ostvarivanju programskih zadataka. U čemu se poštuju principi pedagoške prakse koji se odnose na generalizaciju dovoljno pouzdanu za donošenje pojedinih vaspitnih odluka.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com